

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 347/2019
12.12.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Немања Лукић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, чији је законски заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3093/18 од 19.10.2018. године, у седници одржаној 12.12.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3093/18 од 19.10.2018. године и Првог основног суда у Београду П1 2913/15 од 08.06.2018. године, тако што се **ОДБИЈАЈУ** као неосновани тужбени захтеви тужиоца за утврђење да је у радном односу на неодређено време код послодавца Републике Србије – Министарство унутрашњих послова почев од 08.02.2010. године и да му по том основу припадају сва права и обавезе из радног односа, и за исплату неисплаћених зарада за период јул месец 2013. године закључно са августом месецом 2016. године, са припадајућом законском затезном каматом и доприносима за обавезно социјално осигурање, као и његов захтев за накнаду трошкова парничног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженој на име накнаде трошкова овог поступка исплати 12.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема отправка ове пресуде.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3093/18 од 19.10.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 2913/15 од 08.06.2018. године, а одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка. Наведеном првостепеном пресудом, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је тужилац у радном односу на неодређено време код послодавца овде тужене почев од 08.02.2010. године и да му по том основу припадају сва права и обавезе из радног односа. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу на име неисплаћених зарада исплати означене новчане износе за период почев од јуна месеца 2013. године, закључно са августом месецом 2016. године, са законском затезном каматом почев од

26. у наредном месецу па до коначне исплате, као и доприносе за обавезно социјално осигурање, за исти временски период. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 320.898,00 динара.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и битних повреда одредаба парничног поступка.

Тужилац је поднео одговор на ревизију, захтевајући накнаду трошкова састава овог одговора.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана, због погрешно примењеног материјалног права.

Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а није основан ревизијски навод тужене да је другостепени суд учинио битну повреду члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП, обзиром да је чињенично стање утврђено на основу оног утврђеног у првостепеној пресуди.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је започео са радом код тужене марта месеца 2009. године на радном месту полицајца у ... при Полицијској управи ..., на одређено време. Почетком 2012. године, потписао је са туженом решење о заснивању радног односа на неодређено време у истој ПУ ..., а примерак овог решења није добио из безбедносних разлога. Тужена му је исплаћивала зараду закључно са мајем 2013. године и после тога је престала да то чини, без објашњења. Није добио решење о престанку радног односа, нити се он обраћао туженој пре него што је поднео тужбу у овом радном спору. Читањем уверења Републичког фонда ПИО, утврђено је да је тужилац по основу рада код тужене био осигуран у периоду од 08.02.2010.године до 31.05.2013. године, када је одјављен са осигурања по основу одсуства са рада дужем од шест месеци. На основу налаза и мишљења судског вештака финансијске струке утврђена је висина месечних зарада које би тужилац остварио у траженом периоду. Тужбу у овој правној ствари тужилац је поднео 12.11.2015. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да у конкретној ситуацији када тужена није донела решење о престанку радног односа тужиоцу, односно неку одлуку о регулисању његовог радноправног статуса, што је била у обавези да учини на основу чланова 175. и 185. Закона о раду, односно није доказала да је то учинила, а на њој је терет доказивања те чињенице; да је због тога у обавези да тужиоцу исплати изостале зараде за тражени период у утврђеној висини на основу члана 104. Закона о раду и члана 146. Закона о полицији („Сл. гласник РС“, бр.101/05...92/11).

Међутим, по становишту овога суда, тужена у ревизији основано указује на погрешну примену материјалног права и то члана 195. Закона о раду („Сл. гласник

РС“, бр.24/05...32/13), у то време важећег, којим је прописано да се судска заштита у радном спору може тражити у року од 90 дана од дана достављања решења, односно од сазнања за повреду права.

Без обзира на то што није примио решење о престанку радног односа, тужилац је за повреду свог права сазнао јуна месеца 2013. године, почев од када је тужена престала да му исплаћује зараду. Како је тужбу у овом радном спору поднео 12.11.2015. године; он је преклудиран у заштити свог радноправног статуса, због чега је овај суд преиначио нижестепене пресуде и одбио захтев тужиоца за утврђење да је код тужене у радном односу на неодређено време. Будући да од овог главног захтева – утврђења постојања радног односа, зависи судбина захтева за исплату накнаде штете у висини припадајућих плата и доприноса за социјално осигурање, као правних последица незаконитог престанка радног односа на основу члана 191. став 1. Закона о раду, то су и ови захтеви одбијени.

Одлука о трошковима поступка донета је на основу члана 165. став 2. у вези чланова 153. став 1, 154. став 2, 162. и 163. став 2. ЗПП, на име трошкова састава жалбе према АТ. Трошкови првостепеног поступка и састава ревизије нису досуђени јер их тужена није опредељено захтевала.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић